

Morten Lange: Min første bemærkning er i og for sig rettet til den højtærede udenrigsminister, men jeg er ikke i tvivl om, at andre af den høje regerings medlemmer er fuldt orienterede og kan give mig et svar på mit spørgsmål.

Det drejer sig om de fremtidige planer for hjælpen til udviklingslandene, der jo som bekendt er et af de problemer, som er blevet mødt med en ganske betydelig velvilje og forståelse i folketinget, hver gang det har været debatteret. Hvad man også — skal vi sige med nogen glæde — kan notere, er, at det finanslovsforslag, vi nu har påbegyndt behandlingen af, dog i nogen grad har forhøjet de pågældende bevillinger. Så vidt jeg kan se, er der tale om en stigning på en snes procent eller noget i den retning, hvilket jo er lidt over, hvad der ellers er skik for de poster, der er opført i lovforslaget. Men på den anden side: det mål, som den højtærede udenrigsminister har stillet frem for os, og som også FN har formuleret, nemlig at vi skal nå op på, at 1 pct. af nationalindtægten skal stilles til rådighed for udviklingslandene, ligger jo stadig væk temmelig langt forude. Nogle af os har modtaget oplysninger fra u-landsrådet om den udvikling, man forventer. Jeg er ikke helt i stand til at sammenligne de tal, der dér er opgivet, og som jeg ikke skal citere, da vi ikke har fået dem til offentliggørelse, men de er jo sikkert ministeriet bekendt. Jeg er ikke helt klar over, om vi i år når op på det mål, som rådet havde skitseret, og jeg vil i hvert fald gerne sige, at de mål, rådet skitserer, vel går ud på, at vi i løbet af 3-4 år skulle nå op på noget, der ligger i omegnen af et par promille af nationalindtægten.

Det forekommer mig at være et for langsomt tempo. Jeg er godt klar over, at det ikke er så forfærdelig nemt at sætte hjælpen op med, skal vi sige enorm raket hast, fordi de menneskelige præstationer så følge bevillingerne, og fordi mange af disse problemer jo er vanskelige at løse. Men jeg ville dog meget gerne have den høje regerings erklæring om, at man virkelig vil besinde sig på at prøve på meget kraftigt at overgå de mål, som hidtil er opstillet, for sagen haster. De problemer, vi skal have løst, er ikke problemer, vi har årtusinder til at løse; de skal løses inden for denne

generation, hvis vi skal gøre os håb om at få dem løst på en nogenlunde fredelig måde. Jeg vil altså for det første gerne høre, hvorledes regeringens planer er for den nærmeste tid, om man regner med væsentligt at kunne overskride de mål, der er sat for i år, når vi kommer til næste år. Jeg vil også gerne høre, om man i regeringen arbejder alvorligt på at komme højere op end de tal, vi foreløbig har fået stillet til rådighed fra u-landsrådet.

Mit andet spørgsmål drejer sig om den, skal vi sige storm, der har været omkring atomenergikommissionen og altså specielt om forskningscentret og forsøgsstationen på Risø. Jeg har med stor glæde noteret, at den højtærede undervisningsminister har taget det, som vist i det politiske sprog hedder et fast standpunkt, i denne sag. Ikke desto mindre har det været således, så vidt jeg har kunnet forstå, at der måske har skullet lidt mere til i denne sag end blot et fast standpunkt hos den pågældende fagminister. Jeg har naturligvis med stor interesse studeret finanslovsforslagets tal, hvad angår atomenergikommissionen, og har set, at der er nogen stigning i år i driftsudgifterne for Risø. Det kan næppe undre, for i virkeligheden er atomforsøgsstationen på Risø jo først ved at komme i drift. Der er stadig meget store anlæg, som kun er delvis udført, og det vil jo sige enhver, at driftsudgifterne må gå i vejret, hvis disse anlæg skal udnyttes. Men når sagen er blevet et så kraftigt debatteret emne, skyldes det vel nok, at der synes at være visse vanskeligheder ved samarbejdet mellem kraftværkerne og Risø. Nu er jeg ikke af den opfattelse, at kraftværkerne nødvendigvis bør aftage en færdigbygget reaktor af model Risø til det første atomkraftværk, vi engang laver her i Danmark; jeg tror ikke, at dets oprettelse ligger så forfærdelig langt ude i fremtiden. Jeg vil dog gøre opmærksom på, at selv om det ikke skulle blive tilfældet, vil uddannelsen og forskningen på Risø være afgørende nødvendig, for at vi på bare nogenlunde selvstændig basis kan få etableret atomkraft som drivkraft her i landet.

Endvidere vil jeg gerne henlede regeringens opmærksomhed på, at vore kraftværker jo nok, i hvert fald i princippet, er at regne som nogenlunde private værker. De er i hovedsagen under kommunal ind-